

TALE TIL SKYTTERNE – FUGLESKYDNINGEN 2025

Ærværdige formand, kære skydebrødre, kære skytter

Da jeg blev det ærefulde hverv at holde årets tale til skytterne gik jeg selvfølgelig i gang med at researche på hvad konventionerne siger om en sådan tale – hvad er formålet, er der nogle særlige krav til indholdet o.s.v.

Jeg nåede dog ikke langt i min forskning, da jeg meget hurtigt læste, at talen var til de skytter, der er aktive ved årets skiveskydninger – og at de blev betegnet ”de ordentlige skytter”.

Jeg startede egentlig med at blive lidt fortørnet – for man vil da gerne henregnes til de ordentlige og man ønsker da ikke at blive betegnet som uordentlig.

Men så tænkte jeg lidt nærmere over det og må jo erkende, at der findes en lang række (sikkert pensionerede) folkeskolelærere, som vil skrive under på min uordentlighed. Det er der såmænd også nok et par ekskærestere og i hvert fald en ekskone der ikke vil bestride. Og hvis jeg beder min hustru om at sætte en overskrift på mit praktiske arbejde derhjemme – ja, så er det uordentlig!

Og apropos min hustru vil jeg fortælle om første gang jeg drog afsted til årets fugleskydning (sidste år). Da jeg stod i fuld mundering (iført fugl) sagde jeg højtideligt til hende, at i dag kunne hun føle sig tryk fordi hun stod under min beskyttelse som skydebroder.

Jeg har stadig svært ved helt at afkode hendes ansigtsudtryk – det var lidt tvetydigt. På den ene side kunne det godt signalere beundring og taknemmelighed – på den anden side kunne det også være undertrykt latter og overbærenhed.

Til gengæld levnede hendes ansigtsudtryk da jeg vendte hjem efter sidste års fugleskydning ingen plads til fortolkning – overhovedet!

Uordentlig som jeg er, vil jeg da alligevel sætte et par ord på min egen karriere som skytte.

Som barn var min farfar mit store idol. Han var ivrig skydebroder og jæger – som ordentlige mennesker jo er. Jeg var pavestolt da han overrakte mig et luftgevær – for mig var det den ultimative tillidserklæring til en meget lille mand (jeg var endnu mindre på det tidspunkt). Og der var mange konserverdåser der måtte lade livet i mine bedsteforældres baghave. På et tidspunkt indskærpede min farmor, at hvis hun havde et valg ville hun da foretrække, at dåserne var tomme.

Jeg skød også et par gråspurve, når farfar sov til middag. Det varede lige indtil en nabo gjorde ham opmærksom på det. Vi blev enige om at naboen nok var ornitolog (og det var ikke en kompliment i hans jæger-ordbog). Så det skulle han ikke bestemme – til gengæld måtte vi lave den aftale, at jeg måtte skyde alt hvad jeg havde lyst til, så længe jeg selv spiste det om aftenen. Derefter holdt jeg mig til konserverdåserne.

Jeg har også jagttegn. Det er der to årsager til: For det første synes jeg at jeg skyldte min farfar at fortsætte traditionen og for det andet irriterer det mig, når nogen har adgang til noget, som jeg

ikke må deltage i. Jeg fornyr det troligt hvert år, jeg renser med jævne mellemrum mit jagtgevær – og så indberetter jeg med stor stolthed mit vildtudbytte på 0 hvert år.

Og så blev jeg jo optaget i dette ærværdige selskab sidste år. Tusind tak for den varme velkomst og tusind tak til Klaus Aare Bang for den tunge opgave, at skulle anbefale mig. For mig er det en særlig glæde at kunne gå i min svigerfar John Bostons sko som skydebroder. Selvom han desværre er gået bort, så betyder hans anerkendelse stadig meget for mig – og jeg er sikker på, at han sidder deroppe og glæder sig over vores hyggelige samvær.

Der skal lige være plads til en lille anekdote om John. Da jeg for mange år siden ville fri til Jette, hans datter, bestemte jeg mig for at spørge ham først. Det er selvfølgelig en farlig satsning, for hvad nu hvis han havde sagt nej. Men han blev heldigvis glad og fløj op og ønskede mig tillykke. Så måtte jeg jo sige, at jeg havde altså ikke spurgt Jette endnu. Så kiggede han lidt på mig og sagde alvorligt: "Hvis det bliver et problem, tager jeg lige en snak med hende". Det blev heldigvis ikke et problem!

Selvfølgelig handler det at være skydebroder om hygge og om venskabeligt samvær, og en rigtig god grund til at nyde lidt god mad og et par forfriskninger sammen – og det er vel også OK.

Men det er næsten altid sådan, at der bag hyggen, bag morskaben, gemmer sig noget alvor, noget vi lærer og noget vi tager med os.

Selvfølgelig var min farfars luftgevær sjov og ballade – men han lærte mig at tage vare på mig selv, at man skal kunne beskytte sig selv, at man skal kunne omgås farlige ting uden omgivelserne kommer til skade, og at man ikke skader noget medmindre der er en god grund til det.

Tilsvarende skammer vi som skydebrødre os ikke over at vi hygger os – men det handler også om at vise viljen til og træne evnen til at forsvare vores by, forsvare vores land, forsvare vores ret til at mødes, vores frihed.

Vi har i Danmark haft mange år med fodnotepolitik, fredsdividende og fribilletter. I hele denne periode har sådan nogle som f.eks. skydebrødrene insisteret på både viljen og evnen til at forsvare os selv og vores værdier.

Nu håber jeg ikke at jeg generer nogen unødigt, men hvad evnerne angår, så tror jeg at vi skal satse på at vi får lidt hjælp af den lidt mere professionelle del af vores beredskab. Hvis russerne -eller amerikanerne – kommer, tror jeg ikke de pænt stiller sig ved grænsen og venter på at vi har skudt vores fugl ned.

Men viljen har vi! Og evner uden vilje er som regel nytteløse.

Vores fjender – dem der ikke vil os noget godt, dem der ikke deler vores værdier, har måske en vis respekt for vores isenkram (tror desværre den kan ligge på et lille sted) – men når alt kommer til alt, så frygter de først og fremmest en modstander, som bærer viljen i hjertet. Som er klar til at bruge isenkrammet, som er klar til at kæmpe for alt, hvad vi har kært! Historien er fyldt med

eksempler på folk der har været undertippet på evnerne men har vundet på viljen (se blot til Ukraine)

Den vilje repræsenterer vi!

Og så er der nogle ordentlige skydebrødre som i særlig grad repræsenterer den – dem som deltager i årets skiveskydninger – trodser vind/vejr/hustruer for at holde skydefærdighederne intakte – ikke bare træner skydefærdighed men også øver vedholdenhed og udholdenhed (jeg har indtryk af at der også bliver trænet udholdenhed ift indtagelse af våde varer til fugleskydningen). Stor respekt og stor tak til jer!

Så kære ærværdige formand, kære skydebrødre, kære skytter – tak for at måtte være med i dette ærværdige selskab og tak for at I vil træne både viljen og evnen med mig!